

Афористичар је рекао: предизборна трка је почела – афера стиже аферу! Тешке речи су измењене протекле недеље између увек мирног премијера Мирка Цветковића и од немира сатканог потпредседника владе Млађана Динкића.

Три опције су у игри: да се Динкић покори вољи ДС-а као водеће странке у владајућој коалицији; да претвори ову владу у мањинску уз његово обећање да ће Г17 плус у скупштини подржавати владу; или, као треће, да изађе потпуно из владе, ускрати подршку дојучерашњим партнерима и испровоцира ванредне изборе, а од те перспективе смрзавају се продавци стиропора којима би измакла могућност да у априлу повећају продају.

Ова последња могућност је најмање вероватна. Као што Демократској странци у овом тренутку не одговарају избори, чини ми се да још мање одговарају Млађану Динкићу чији је обрт ка странци региона почео да даје тек почетне резултате. На једном месту неког је придобио (селидба новог погона „Горења“ у Зајечар, родни град премијера Цветковића) али су се наљутили Ваљевци који су рачунали с проширењем фабрике у већ постојећем погону „Горења“.

Ако изборну мапу Србије замислимо као леопардову кожу, нема ту много тачака које Г17 плус може да маркира као освојено подручје која би, скупа, удружено, на националном нивоу донело изборни резултат преко цензуса.

Првопоменуто решење, с друге стране, полази од тога да ће Динкић у надокнади времена, чекајући последњи судијин звиждук, пристати на оно што се означава као персоналне промене у влади, а што је он већ крстио козметичким променама. Он тражи „премијерову главу“ и повећао је улог на столу за којим ће се, како најављују медији, преко карата погледати Борис Тадић, Ивица Дачић и Динкић лично.

Такво решење, с оставком премијера, не само да компликује скупштинску процедуру и одлаже обављање послова до којих је влади стало, већ би било понижавајуће за ДС, па су мале шансе да ће демократе пристати на ту солуцију јер су штете по углед странке евидентне, а корист је некако у магли, нејасна, па би та операција представљала ризик и са становишта управљања државом, али и за рејтинг демократа који би показали, не само симболички, политичку слабост.

У игри, дакле, опстаје друга опција: Динкић и његови у Скупштини дају подршку влади кад то њима одговара. То у принципу повећава уцењивачки капацитет посланичке групације. Влада је мањинска, јер Г17 плус напушта „владу без ауторитета“ и држи је у шасти, ефектније него сада. С друге стране, то Динкићу и његовима даје обол опозиције, што не мора бити лоша позиција у земљи где нико није задовољан резултатима рада владе. Гласови ЛДП-а који је, повремено, показивао склоност да подржи владине предлоге у маси су недовољни да надокнаде гласове Динкићевих посланика, па би влада и ДС, као водећа сила у њој, били таоци Динкићевих интереса.

Из ове политичке комбинаторике не назире се нека директна корист за грађане. Ено, Белгијанци живе 300 дана без владе, па не бих рекао, с наше тачке гледишта, да им нешто фали. Али, далеко је Белгија. Ови наши држе у руци и погачу и нож. И сваки час га оштре и тупе.

(Блиц)